In Numărul următor:

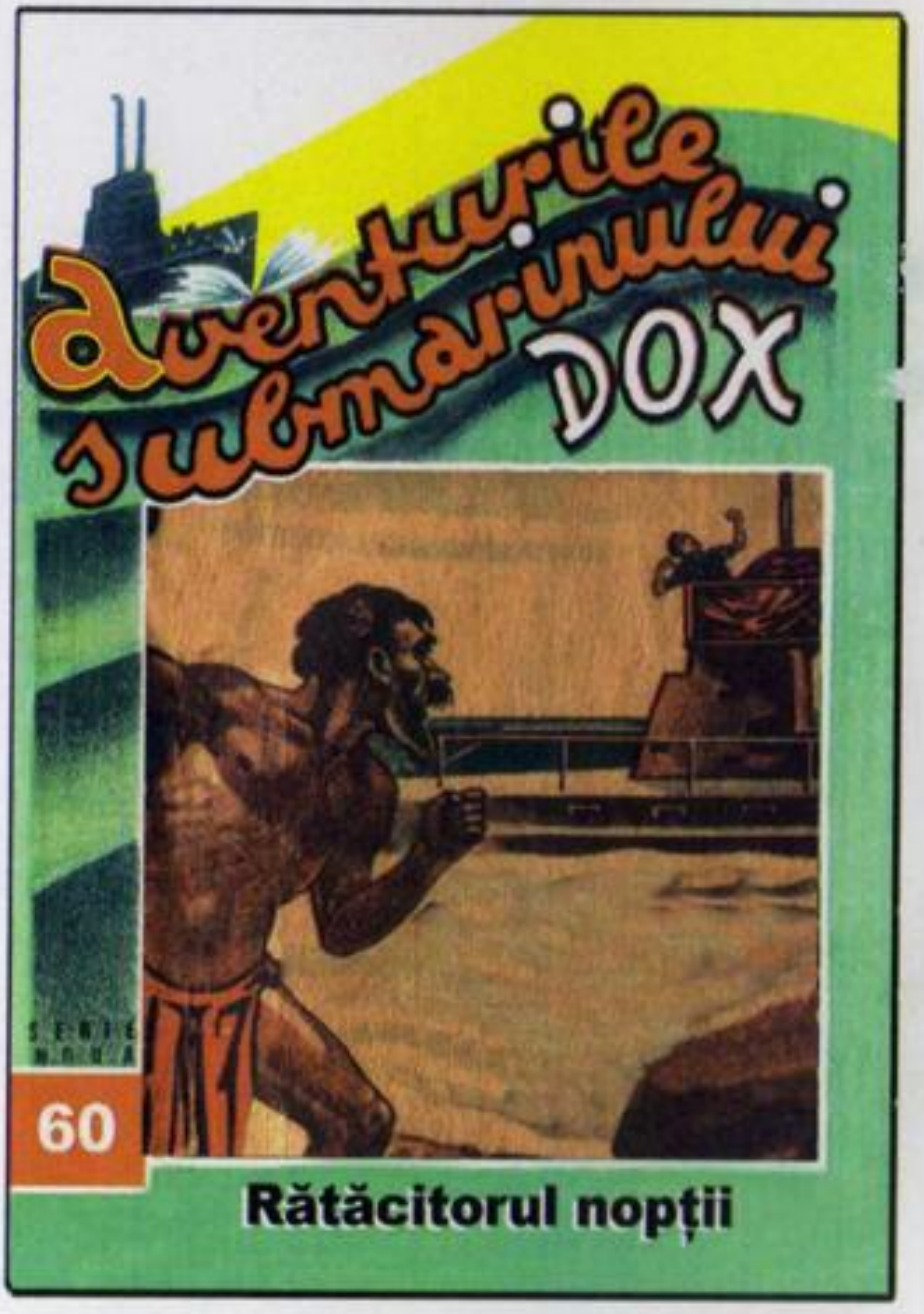

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro

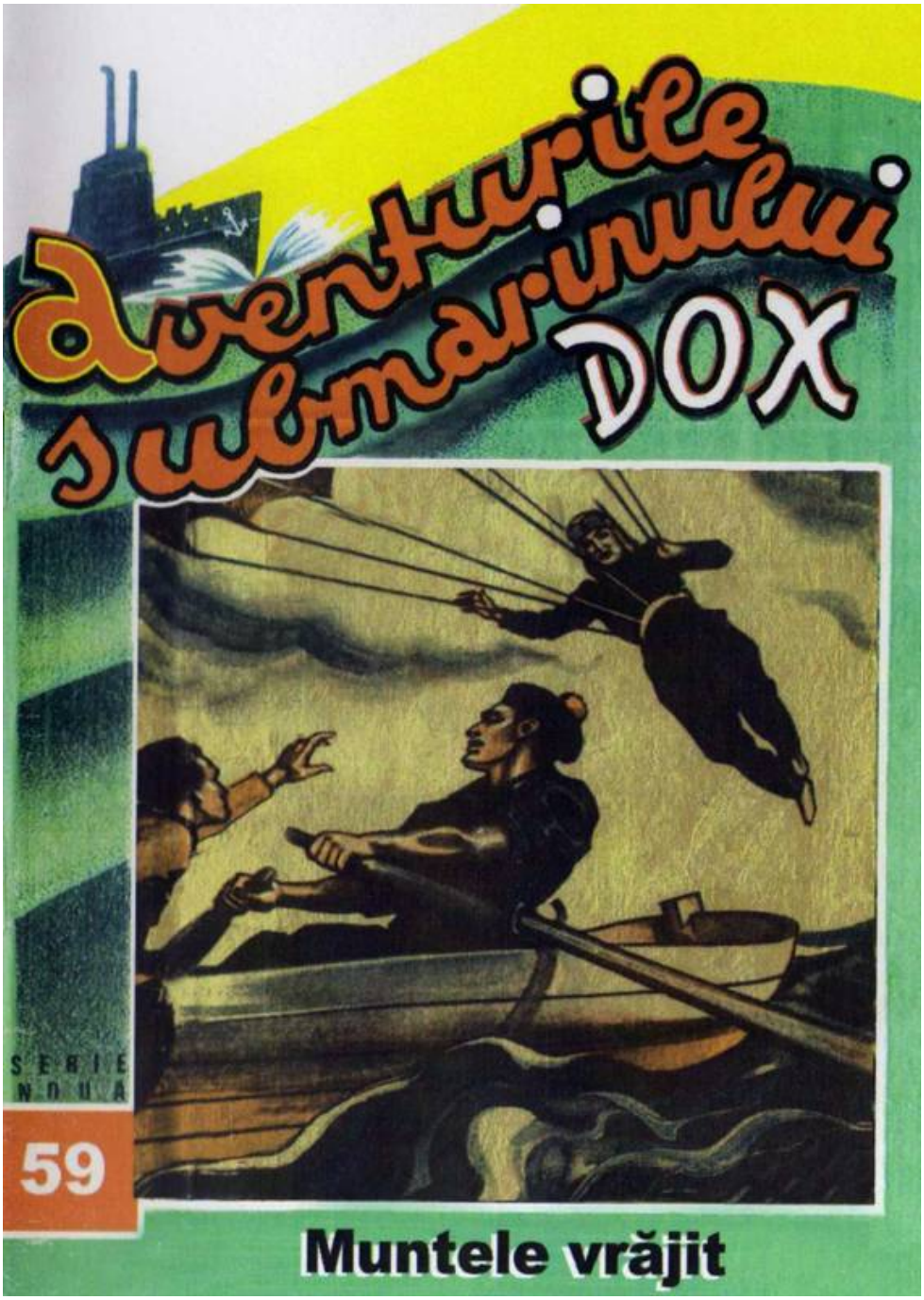
Aventurile submarinului DOX
SERIE NOUĂ
59
Muntele vrăjit

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 59

MUNTELE VRĂJIT.

Traducere de LIA HARSU.

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici-o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I.
O VIZITA CIUDATĂ.

— AS SPUNE, DRAGA HAGEN, cât timp cred ca vei mai avea de lucru? întrebă Farrow pe inginer, care era ocupat cu oamenii săi ca sa repare spărtura submarinului, pe care o astupaseră numai provizoriu pe fundul marii.

— Nădăjduiesc să fiu gata mâine seară, sau cel mal târziu poimâine dimineaţă, domnule căpitan. Bine că suntem pe „Insula odihnei”, unde oamenii mei pot face reparaţia aşa cum trebuie.

— De ne-am putea şi noi odată odihni câteva săptămâni în linişte! oftă căpitanul cu tristeţe. Ei, dar asta ce-o mai fi? Se întrerupse el deodată. Se aude ca duduitul unul motor.

Cei doi bărbaţi îşi încordară auzul şi ascultară vâjâitul uşor care răsunase brusc în depărtare, desluşit, părând că se apropie din ce în ce. Deodată căpitanul apucă pe Hagen de braţ şi exclamă iritat:

— Hagen, de ce m-am temut mereu văd că nu scap. Dinspre apus, desigur din Australia, vine un avion.

— Da, domnule căpitan, ai dreptate – încuviinţă inginerul.

— Şi după zgomot pare să fie un aparat cu un motor foarte puternic – adăogă Farrow. A, uite că se iveşte colo în zare. Zgomotul îndepărtat al motorului, zgomot care sporea din clipa în clipă atrase atenţia tuturor camarazilor, cum era şi firesc. După ordinele prevăzătorului căpitan Farrow, nici unul din ei nu ieşi însă din casă sau din atelierul unde lucra, ci dimpotrivă, căutară repede acoperire.

Farrow şi Hagen alergară şi ei sub copacul cel mai apropiat, al cărui frunziş bogat îi ocrotea îndeajuns ca să nu fie văzuţi de zburător.

La vreo mie de metri înălţime se apropia vertiginos avionul elegant; părea ca are de gând să zboare deasupra insulei şi Farrow striga inginerului său, răsuflând uşurat:

— Probabil că e numai o avionetă de sport, care vrea să bată un nou record, dragă Hagen.

În aceeaşi clipi însă, zburătorul făcu un viraj mare. Aparatul se apleca pe o parte şi exact deasupra golfului în care se afla submarinul, se roti de câteva ori, apoi dispăru iar cu viteză ameţitoare spre apus, în direcţia Australiei.

— Ah, tot ne-a descoperit! făcu Farrow, necăjit. Ne putem aştepta acum la o vizită apropiată a unei escadrile. Dragi Hagen, oamenii d-tale vor trebui să lucreze peste noapte, ca mâine dimineaţă sa fim pregătiţi de plecare. Azi nu vom mai primi vizita, căci curând se înnoptează, dar mâine vor veni cu siguranţă.

— Va trebui să chem la lucru şi echipa a doua zise Hagen – şi atunci vom fi gata la timp. Submarinul se va cam încărca, deoarece vin toţi camarazii, cei căsătoriţi chiar cu familiile.

— Afară de asta va trebui să luăm cât mai multe piese de schimb şi merinde. E îndoielnic dacă ne vom mai putea înapoia vreodată.

— Ai dreptate – încuviinţă căpitanul. Australienii vor lăsa, desigur, un post de paza permanent, căci vor presupune ca ne vom mai întoarce să luăm maşinile şi rezervele ce le avem aici. Te rog, dragi Hagen, dă-i zor cât se poate cu lucrul şi în vremea asta eu voi da de ştire camarazilor şi se pregătească pentru părăsirea definitivi a insulei.

Semnalul de alarmă aduna pe toţi locuitorii insulei, printre care se aflau şi câţiva malaiezi Căpitanul le vesti cum stau lucrurile şi ei începură să-şi faci pregătirile de plecare fără sa crâcnească.

În vreme ce lucrătorii lui Hagen nituiau o placă grea deasupra spărturii, ceilalţi încărcau vasul. Magazia fu umplută până sus, ba se mai aşezară obiecte şi în sala echipajului.

Aproape toată noaptea domni mare însufleţire pe bord. Munca cea mai grea o avea doctorul Bertram, căci în cursul anilor el adunase colecţii atât de bogate de tot soiul, încât cabina-infirmerie n-ar fi fost încăpătoare nici pentru jumătate din comorile acestea. Astfel că bunul doctor fu nevoit, cu durerea în suflet, să lase pe insulă cea mai mare parte din ele.

Când se iviri zorile, toţi camarazii erau gata de drum şi Hagen raportă căpitanului ca treaba e sfârşită. În clipa însă când Farrow dădu semnalul de adunare, se auzi iarăşi duduitul slab şi îndepărtat al unul motor de avion.

— Toţi oamenii la adăpost! porunci Farrow cu glas răsunător. Niciun act duşmănos înainte de a fi atacaţi. Fiţi gata şi trageţi.

Fiecare camarad era echipat complet, carabinele fura puse la punct şi toţi se adăpostiră sub copaci, în case, printre tufe, gata şi se apere.

Farrow, George, doctorul Bertram şi Hagen stăteau sub crengile unui copac mare şi pletos. Ascultară cu încordare duduitul care se apropia, apoi căpitanul zise mirat:

După cum văd, aici acum nu e decât un singur avion. Dar poate că a venit în iscoadă fi va da apoi un semnal escadrilei care se află în urma lui.

— Uite-l colo! strigă Rindow. Care cerceta cerul printr-o spărturi a tufişului. Zboară numai la vreo şase sute de metri înălţime.

— E un avion de uscat – constată căpitanul cu bucurie – ceea ce înseamnă că nu poate ameriza aici. Dacă guvernul australian ar fi dispus într-adevăr cercetarea insulei, atunci ar fi trimis numai hidroavioane. Aha, începe şi face viraje şi anume direct deasupra golfului în care se afla submarinul nostru! Numai de n-ar trimite vreo bombă jos.

În clipa când Farrow sfârşi de rostit aceste cuvinte, camarazii săi scoaseră un strigăt de spaimă, căci de pe avion se desprinse ceva şi căzu în jos.

Dar, după câteva clipe, marinarii izbucniri în exclamaţii de mirare şi Farrow spuse necăjit:

— E un om cu o paraşută... Oh! Vântul îi abate din cale... Va cădea în apă departe de insulă. Să scoatem repede o luntre ca să-i venim în ajutor, altminteri se va îneca, sărmanul!

George şi doctorul – care deveniseră nedespărţiţi de când acesta din urmă începuse să povestească tânărului aventurile sale din tinereţe – săriră repede la locurile lor şi cu ajutorul lui Petre aduseră o luntre la ţărm şi-i dădură drumul pe apă. Uriaşul puse mâna pe vâsle şi mână barca uşoară în largul golfului.

Paraşutistul care îşi dăduse drumul din avion fu prins repede de vânt şi ar fi fost fără îndoială pierdut daca nu i-ar fi sărit în ajutor camarazii.

La vreo şase sute de metri depărtare de insulă el căzu în apă; după câteva minute ajunse şi luntrea acolo şi George atinse străinului mâna, ca să-l ridice în barcă. Dar... era cât p-aci să-şi retragă mâna de uimire, căci aviatorul era... o fată tânără de tot şi de o frumuseţe răpitoare, care îi zâmbi drăgălaş şi îi strânse mâna.

Doctorul Bertram rămase şi el înmărmurit câteva clipe, înainte de a se apleca peste marginea luntrii ca s-o apuce de celălalt braţ.

După ce îi dezlegară funiile cu care era legată de paraşută, fata se săltă în barcă şi zise râzând:

— Mirarea dv. nu mă surprinde, domnilor. Numele meu e Violet Herford. Cred că am nimerit unde trebuie, vroiam să-l vizitez pe căpitanul Farrow.

— A... da! se bâlbâi George Eu mă numesc George Farrow. Tatăl meu se află pe insulă.

— Oh! Asta e minunaţi îi pot da, deci, lui Austin semnalul că totul e în ordine.

Făcu câteva semne spre avionul care se lăsase mai jos şi se rotea deasupra insulei. Cineva se aplecă peste marginea aparatului şi răspunse prin gesturi. Motorul începu apoi sa duduie şi avionul elegant dispăru cu repeziciune spre apus.

— Aşa, acum nu mă puteţi arunca în apă – zise tânăra fată. Râzând. Austin se va înapoia abia peste o lună ca să ma ia de aici. Atunci va veni cu un hidroavion. Sper că tatăl d-tale nu va fi supărat că i-am picat aşa pe cap?

— Ne-ai făcut necazuri mari, dragă domnişoară, răspunse doctorul Bertram. Ne-am şi pregătit şi părăsim insula ca tot ce aveam acolo, căci gândeam aseară că un avion de iscoadă a descoperit ascunzătoarea noastră. Îmi dai voie şi mă prezint: doctor Robert Bertram.

— A, d-ta eşti doctorul Bertram! N-ai idee cât mă bucură cunoştinţa d-tale. Da, domnule doctor, cunosc toate isprăvile căpitanului Farrow şi ale curajoşilor săi camarazi.

Apoi, văzând mutra jumătate mirată, jumătate bănuitoare a lui Bertram, adăogi:

— N-am venit cu gând să spionez, ci să-l rog pe căpitan să mă ajute.

— Bine, bine, dragă domnişoară, căută să împace lucrurile doctorul. Poţi povesti totul căpitanului nostru. Dar nu trebuie să ne iei în nume de rău daca suntem puţin bănuitori, căci vei recunoaşte şi d-ta că felul cum ţi-ai făcut apariţia e oarecum ciudat.

— Aşa e! încuviinţă fata, râzând. În oraşul meu, Brisbane, sunt însă cunoscută ca o fiinţă care născoceşte şi pune în aplicare planuri neobişnuite. Acolo pe mal e desigur căpitanul?

— Da şi pare foarte supărat – zise Bertram, zâmbind şiret. Să te văd acum ce o să faci ca să-l îmbunezi!

Ajunseră la ţărm şi tânăra păşi înaintea căpitanului, ţinând capul în pământ, ca şi cum i-ar fi fost ruşine. Farrow însă o privi vesel şi căută s-o încurajeze:

— Ei, dragă domnişoară, asta e o vizită cu adevărat neobişnuită pe insula noastră neştiută de nimeni.

— Domnule căpitan, neobişnuite sunt şi pricinile care m-au îndemnat la vizita asta, răspunse Violet repede. Tatăl meu a dispărut într-o expediţie şi mă tem că i s-a întâmplat ceva rău de tot. Oh, ajutaţi-mă, vă rog, căutaţi-l! Numai dv. veţi izbuti să faceţi ceea ce alţii au încercat în zadar.

— Haide, dragă domnişoară – zise Farrow prietenos – îmi vei povesti totul amănunţit în casa mea. Rindow, trebuie sa fim totuşi gata de plecare, vreau numai şi ascult povestea curajoasei dudui.

Alături de Violet, Farrow se apropie de locuinţa sa. George, doctorul Bertram, Brun şi Hagen veniră şi ei.

La invitaţia căpitanului. Violet luă loc pe unul din fotoliile de trestie de pe terasă fi începu:

— Tatăl meu este profesoral James Herford, pe care d-ta, domnule doctor, trebuie să-l cunoşti.

— A, profesorul Herford, oare pe lângă zoologie s-a mai îndeletnicit şi cu săpături? exclamă doctorul, vesel Fireşte că-l cunosc, deşi numai din gazete şi reviste de specialitate. M-ar bucura foarte mult daca aş avea prilejul să-l cunosc la persoană.

— Veţi avea acest prilej, dacă domnul căpitan va binevoi să-mi îndeplinească rugămintea, se grăbi sa spună Violet Vreau şi vă istorisesc totul însă ca şi va încredinţaţi că nu vă aşteaptă nici o primejdie din partea noastră. După cum spunea şi domnul doctor, tatăl meu se îndeletniceşte cu mai multe ştiinţe, e un om pe care-l interesează orice şi îşi poate îngădui luxul acesta, deoarece este foarte bogat Acum o jumătate de an a pornit într-o expediţie din care nu s-a mai înapoiat Oh, domnule căpitan, izbucni fata, plângând – vino în ajutorul tatălui meu!

— Dar fireşte că vom face asta cu dragă inimă, domnişoară Herford – răspunse Farrow – povesteşte mai departe, te rog. În primul rând, însă te rog să-mi istoriseşti cum ai găsit insula noastră. Vei înţelege că asta m-a neliniştit foarte mult.

— Nu trebuie sa te îngrijorezi, domnule căpitan, zise fata, zâmbind. Am avut nevoie de patru săptămâni ca sa dau de urma dv. Pilotul avionului, Austin Warrings, o rudă îndepărtată a mea e logodnicul meu. E căpitan în corpul aviatorilor australieni, dar acum e în concediu. Pentru a descoperi insula dv. s-a folosit de un avion pe care eu l-am cumpărat anume pentru scopul acesta, aşa că trebuia să-l priviţi ca persoană particulară.

— Atunci pot fi liniştit, zise căpitanul. Dar de unde ai putut bănui măcar că am avea o ascunzătoare în ţinutul acesta?

— Trebuie sa vă mărturisesc deschis că în corpul ofiţeresc al lui Austin s-a exprimat de multe ori bănuiala asta. Pot însă sa va mai spun, spre liniştirea dv., ca guvernul n-are deloc intenţia să trimită avioane ca şi descopere ascunzătoarea. Îndrăznesc să susţin, domnule căpitan, ca sunteţi în deplină siguranţă aici.

— Asta mă bucură, zise Farrow, zâmbind. Putem deci să descărcăm submarinul. Şi acum te rog, domnişoară Herford. Şi ne povesteşti mai amănunţit ce s-a întâmplat cu tatăl d-tale.

II.
CERCETĂRI ZADARNICE.

TÂNĂRA FATĂ ÎNCEPU:

— Tatăl meu aflase de la un băştinaş – pe care l-a scăpat de la moartea prin foame, în apropiere de Mount Horrible, lângă Denham-Range – că în largul mării, la răsărit de Brisbane, s-ar afla o insulă, pe care un trib misterios ar duce o viaţă şi mai misterioasă. Până acum vreo jumătate de an băştinaşul fusese fochist pe un bric care a fost distrus de un uragan în apropiere de Brisbane. Băştinaşul ar fi singurul supravieţuitor al catastrofei. Prea amănunţit nu mi-a povestit tata ce susţinea băştinaşul ca a văzut pe insula misterioasă, dar atât a fost îndeajuns pentru el ca să-şi cumpere o barcă cu motor trainica. După câteva călătorii de probă a pornit în expediţia din care nu s-a mai înapoiat. Era însoţit de doi băştinaşi credincioşi, pe care timp de zece ani îi luase cu el în colindările sale cele mai anevoioase. Am încercat tot ce s-a putut ca şi dau de insula asta, domnule Farrow. Sunt destul de bogată şi am numeroşi prieteni care mă sprijină. Dar totul a fost în zadar până acum. Băştinaşul, cu care am vorbit chiar eu, mi-a adus numai vestea ci ar fi văzut barca cu motor a tatălui meu. Judecând după locul unde o văzuse insula misterioasă trebuie şi fie departe, spre răsărit de aici. Domnule căpitan, d-ta eşti ultima mea nădejde! Ajută-mă, te rog, să-l regăsesc pe tata!

Violet întinse rugător mâinile, ceea ce-l făcu pe Farrow să spună:

— Fireşte, dragă domnişoară. Ai auzit de sigur că sunt oricând gata să viu în ajutorul oamenilor în nevoie. Trebuie să-mi mai dai însă câteva lămuriri. În cercetările d-tale cred că ai trimis şi avioane. Cât de departe au zburat aparatele?

— Austin, care a condus zborurile acestea, mi-a spus ieri că escadrilele au ajuns la vreo două sute de kilometri la răsărit de insula asta:

— Aha, avem un mic punct de orientare – zise căpitanul. Ai putea să-mi spui cam pe unde a văzut barca cu motor a tatălui d-tale băştinaşul cu care ai stat de vorba ieri?

— După indicaţiile lui, trebuie să fi fost pe aproape de Noua Caledonie. Aşa cel puţin a stabilit Austin.

— În calitatea lui de aviator cred ca logodnicul d-tale nu s-a înşelat, răspunse Farrow. Ne rămâne să cercetăm mai cu atenţiune insula pe care o vom găsi acolo. Dar cum ai de gând şi te înapoiem, dacă vom izbuti în întreprinderea noastră?

Fata roşi puţin când răspunse:

— Am lucrat cam de capul meu... Fiului d-tale şi doctorului Bertram le-am spus. Peste o luna Austin urmează să mă ia de aici, cu ajutorul unui hidroavion. Nădăjduiesc însă din toată inima că la vremea asta îi vom fi găsit pe tata.

— Când a văzut băştinaşul barca cu motor?

— Sunt cinci luni de atunci. Omul făcea parte din echipajul unui vas care mergea spre Upolo. Acum două luni s-a înapoiat, dar abia acum şase săptămâni mi-a povestit de ceea ce văzuse.

— Nu trebuie să-ţi pierzi încrederea – o mângâia Farrow. Eu am descoperit pe alţii care dispăruseră de şi mai multă vreme. Vom porni la drum astă seară. Haide, dragă domnişoară, îţi voi arăta insula noastră.

— O, domnule căpitan, nici nu-ţi închipui cât îţi sunt de recunoscătoarei exclamă Violet. Presimt că mi-l vei reda pe tata.

Farrow se duse cu fata la ateliere, în vreme ce camarazii ceilalţi erau ocupaţi cu descărcarea submarinului.

Cu un ceas înainte de a se însera, totul era gata. După o cină de rămas-bun de la camarazii care rămâneau acasă, submarinul alunecă prin golf, străbătu tunelul şi când se lăsă noaptea el se afla în larg, gonind spre răsărit.

După ce străbătură doua sute de kilometri, Farrow porunci încetinirea vitezei. Rindow, care se afla în turn lângă căpitan, privea marea liniştită, în care se oglindeau stelele.

— Numai de-ar mai trăi profesorul! zise deodată primul ofiţer. Acum o jumătate an bântuiau furtuni puternice pe mările acestea şi băştinaşul susţine c-ar fi văzut barca cu motor a profesorului în urmă cu cinci luni.

— Dacă s-ar fi întâmplat vreun naufragiu ar fi aflat Violet; rămăşiţele bărcii ar fi fost văzute de un vapor. Presupun că profesorul a găsit într-adevăr insula misterioasă pe care trăieşte tribul acela şi probabil e prizonier acolo. Dar acum să luăm direcţia mai spre sud-est.

— La vreo sută de kilometri depărtare e un grup foarte mare de insule care sunt însă izolate şi unde nu se abate nimeni.

— Aşa e – încuviinţă Rindow – acolo am prins acum doi ani minunaţii bibani de mare, când un distrugător australian ne-a mânat într-acolo. Dar atunci n-am observat că vreuna din numeroasele insule ar fi locuită.

— Asta ar fi încă un semn că ar putea locui acolo tribul acela misterios – zise Farrow. S-ar putea să existe de zeci de ani, fără ca să ştie cineva de insulă. Acum să mergem mai încet, căci ajungem la insule în toiul nopţii. Fireşte că până la ziuă o vom ocoli, poate zărim focurile vreunui lagăr.

Prin porta-voce, Farrow dădu comanda în sala maşinilor ca motoarele Diesel să fie încetinite. Cobori apoi din turn ca să se lase odihnei câteva ceasuri.

Când căpitanul fii trezit de Petre, submarinul se şi afla în faţa primelor insule ale grupului. Farrow veni lângă Plundow şi-i ceru să ocolească o insulă după alta. Grupul era alcătuit însă din vreo sută de insule de toate mărimile şi fu nevoie de mult timp până sa fie cercetate toate.

Căpitanul ocolise abia douăzeci de insule, fără să zărească nici o licărire de foc. Când se lumină de ziuă.

— Stop! comandă el prin porta-voce, se întoarse spre Plundow şi zise: ne oprim aici; vreau să mă sfătuiesc cu camarazii ce e de făcut. Îţi voi trimite cafeaua în turn.

După un obicei vechi, răsăritul soarelui era pentru echipajul submarinului semnalul că trebuie să-şi părăsească hamacurile. Violet Herford se ivi şi ea la cafea în cabina ofiţerilor. După ce băură cafeaua, căpitanul zise:

— Ne aflăm în mijlocul unui grup de insule, care e foarte depărtat din drumul vapoarelor. Se prea poate ca pe una din aceste insule să dăm de tribul misterios, astfel că ne-am afla la ţinta călătoriei noastre. De sigur că ar fi o împrejurare cât se poate de fericită dacă am izbândi repede, căci treaba asta poate dura şi săptămâni. Întrebarea e dacă putem cuteza să cercetăm insulele şi la lumina zilei.

Camarazii căpitanului chibzuiră cu încordare. Ei ştiau ce vroia să creadă Farrow cu întrebarea aceasta. Exista primejdia ca tribul acesta misterios să ucidă pe profesor – dată s-ar afla ca prizonier la dânşii – când insula va fi cercetată. Violet pricepu şi ea primejdia, căci zise imediat:

— Domnule căpitan, te temi că ivirea noastră va însemna o primejdie mare pentru tatăl meu? E adevărat şi cred că trebuie să fim cu mare băgare de seamă. N-ar fi mai bine să facem cercetările numai noaptea?

— M-am gândit şi eu la asta, răspunse Farrow, dar nici aşa nu e bine, căci se poate sa nu mai vedem focurile de lagăr ale tribului căutat, pentru că satul ar putea să fie în mijlocul insulei. Mai e cu putinţă sa nu ardă nici un fel de foc, aici nu trăiesc animale sălbatice, de care locuitorii să fie siliţi să se apere prin focuri. Trebuie să mărturisesc că în cazul de faţa nu prea ştiu ce să fac.

— Am o propunere! strigă George deodată. N-ar fi mai bine să lucrăm numai ziua, ocolind insula pe sub apă? Cred că chiar dacă desişul e foarte încâlcit, tot putem vedea locurile care sunt străbătute mereu de locuitori. Iar după ce se va întuneca vom putea cerceta cu amănunţime locurile acestea care dau de bănuit.

— Bravo, George, propunerea ta e bună! exclamă căpitanul!

— Aşa e – încuviinţă şi Rindow.

— Asta nu ne va împiedeca, însă, să mai dăm târcoale odată insulelor şi în timpul nopţii. Ce e bine nu e rău.

Se părea într-adevăr că temerile lui Farrow erau îndreptăţite. Trecură patru, cinci, şase zile, camarazii dădură târcoale ziua şi noaptea celei mai mici insuliţe, dar nu descoperiră nici cel mai mic semn că dânsele ar fi locuite. Rămăseseră încă din grup numai zece insule mai mărişoare, spre răsărit. Cu tot curajul de

care dădea dovadă tânăra fată, camarazii observară, totuşi, ca neliniştea ei sporea din ce în ce mai mult.

În ziua a şaptea, pe când se afla la cafea, Violet zise cu seriozitate:

— Domnilor, îmi dau seamă ca toate sforţările noastre sunt zadarnice. N-aş fi crezut ca în mările acestea sunt atâtea insule şi am putea căuta ani de zile încă până s-o găsim pe aceea adevărată. Numai întâmplarea ne poate veni în ajutor.

— Nu, draga domnişoara, vom căuta mai departe, răspunse Farrow cu hotărâre. Trebuie sa ajungem la ţintă, orice s-ar întâmpla. Mai avem de cercetat zece insule şi poate ca printre acestea se afla şi cea căutată.

În aceeaşi clipa zbârnâii şi tubul acustic şi Brun raporta căpitanului din cabina de comanda:

— La sud–est cinci bărci de pescari. Sunt înconjurate de rechini.

III.
O DESCOPERIRE INTERESANTA.

TOŢI SĂRIRĂ DE LA LOCURILE LOR şi dădură buzna în cabina de comanda. Farrow privi prin periscop şi zise mirat:

— Aşa ceva n-am mai văzut încă! Repede la suprafaţă, Jean Brike să-şi pregătească tunul! Ia te uita, doctore, aceasta e foarte interesanta pentru dumneata!

Pompele începură sa dea afara apa din tancurile de balast. Doctorul Bertram avu o privelişte sălbatică prin periscop. La vreo doua sute de metri depărtare stăteau alături cinci bărci de pescari lungi şi late. În fiecare dintre ele se aflau trei – patru oameni. De jur-împrejurul bărcilor apa colcăia şi ţâşnea în sus, cozi triunghiulare se răsuceau încoace şi încolo, trupuri uriaşe cu dungi negre pe pielea cafenie săreau din mare şi încercau sa înhaţe cu boturile pe nefericiţii băştinaşi, care n-aveau alta apărare decât vâslele.

— Sunt rechini tigri, cei mai sălbatici şi primejdioşi din neamul rechinilor, zise doctorul Bertram. Pescarii trebuie să fi pus mâna pe vreo prada care a sângerat mult şi asta a momit dihăniile. Daca nu le venim în ajutor, bieţii oameni sunt pierduţi.

— Jean, striga Farrow tunarului care tocmai venea.

— Trebuie să-ţi arăţi măiestria şi de data asta. La vreo doua sute de metrii nişte rechini tigri ameninţa nişte bărci de pescari.

— Pai atunci nu e nevoie de granate cu gaze, ci di celelalte, zise liniştit bătrânul tunar.

Făcu un semn ajutorului sau şi tânărul marinar dispăru imediat în direcţia magaziei ca sa aducă câteva ghiulele pentru tunul de 7.5 cm.

Postul de pe punte, compus din opt oameni, veni sub turn; carabinele erau încărcate şi marinarii aşteptau numai clipa când George – care se şi căţărase pe scările de fier – va deschide capacul turnului.

Tânărul îşi luase carabina, vrând să participe şi el la vânătoarea împotriva dihăniilor. Turnul ieşi din apa şi George împinse capacul pe care-l deşurubase din vreme.

Submarinul se apropiase la o suta de metrii de locul unde se aflau rechinii. Câteva clipe George privi înmărmurit la priveliştea îngrozitoare care se desfăşura sub ochii lui. Rechinii întărâtaţi reuşiră sa distrugă una dintre bărci. Aceasta se apleca încetişor şi cei patru pescari dinăuntru încălecară pe partea cealaltă, gata sa sară în barca vecina.

Atunci George înalta carabina. Tovarăşii săi nu puteau încă interveni în lupta, deoarece puntea submarinului se mai afla sub apa; ei stăteau pe scara îndărătul şi trebuiau sa aştepte până ce tânărul va putea ieşi din turn.

Primul glonţ al lui George nimeri o dihanie uriaşă care tocmai se aruncase pe marginea aplecata a bărcii cu pescari. Monstrul se prăbuşi îndărăt în mare şi cu lovituri sălbatice de coadă făcu să spumege apa.

În clipa următoare trupul său devenise centrul unei lupte sălbatice. Ceilalţi rechini se năpustiri asupra muribundului şi-l sfâşiară cu o lăcomie şi o furie care-l făcu pe George să se cutremure.

Tânărul îşi goli carabina de gloanţe, apoi îşi făcu vânt în turn şi imediat îi urmară Jean Brike cu ajutorul său, precum şi patru marinari, care deschiseră îndată un foc viu asupra rechinilor.

După două minute, puntea submarinului ieşi din apă; imediat săriră toţi peste marginea turnului, iar, Jean Brike alergă la tun şi trase jos învelitoarea.

Numărul rechinilor parcă sporise. Salvele de carabine ale marinarilor păreau să nu facă impresie asupra lor şi singurul rezultat fu că lupta deveni şi mai sălbatică.

Deodată se auzi însă prima bubuitură din tunul lui Jean Brike. Acesta îşi alesese ca ţintă unul din rechinii cei mai mari, care tocmai se îndepărtase puţin de cârd. Ghiuleaua nimeri alături de el, explodă şi sfâşia în bucăţi monstrul. Ceilalţi rechini rămaseră o clipă ca înlemniţi, apoi câţiva din ei dădură buzna spre locul unde apa se înroşise de sângele tovarăşului lor.

Jean Brike încărcă cu iuţeala fulgerului, ţinti, apoi ghiuleaua porni şi explodă în mijlocul cârdului de rechini Asta fu de ajuns ca toţi să fie puşi pe goană, uitând de bărci şi de ospăţul din trupurile celor sfârtecaţi de ghiulele.

— Ciudat lucrul făcu doctorul Bertram. N-am mai văzut şi nici n-am auzit de ceva asemănător. Ce să fi avut pescarii ăia că au fost atacaţi în felul acesta de dihănii? Asta o vom afla noi îndată, zise Farrow, zâmbind. Să ne apropiam de ei şi să-i întrebăm. Se prea poate să ştie şi ceva despre insula misterioasă pe care o căutăm. Trebuie să locuiască pe aproape, căci cu bărcile alea uşoare n-ar fi pornit fi la drum lung să pescuiască.

Afară de straja de punte, marinarii coborâră din nou în submarin, numai Jean Brike rămase – ca om prevăzător ce era – lângă tunul său încărcat El nu prea avea încredere în cei optsprezece băştinaşi, căci se putea să dea un atac pe ascuns, când submarinul s-ar apropia.

Când „Dox”-ul ajunse la douăzeci de metri de bărcile pescarilor, aceştia ridicară braţele şi se înclinară adânc. Doctorul Bertram îi se adresă în limba care se vorbea pe aici.

Între el şi un băştinaş bătrân, care se afla în barca atacată de rechini, se născu o discuţie însufleţită; doctorul scoase în repetate rânduri exclamaţii de mirare. În cele din urmă se întoarse spre Farrow şi zise:

— Domnule căpitan, avem mare noroc. Pescarii aceştia locuiesc pe insulele răsăritene şi fac parte dintr-un sat foarte populat. Atacul rechinilor se datoreşte faptului că au aruncat în mare măruntaiele câtorva bibani pe care i-au pescuit aici şi pe care i-au spintecat pe loc. Bătrânul îţi transmite prin mine mulţumiri călduroase pentru că i-am salvat viaţa şi ne consideră oricând oaspeţi de onoare în satul său.

— E interesant ce spui d-ta – răspunse Farrow – numai că nu prea văd unde e norocul cel mare de care vorbeai. Sau vrei poate să te foloseşti mai des de ospitalitatea ce ţi-o oferă, dragă doctore?

— Cred ca o vei face şi d-ta cu plăcere, domnule căpitan – zise doctorul, fără să fie supărat de ironia uşoară din cuvintele lui Farrow. Căci Pago căpetenia, ne poate povesti multe despre o insulă apropiată, pe care îşi fac mendrele nişte stafii. Ce mai zici acum?

— Minunat, dragă doctore şi te rog să mă ierţi că am glumit. Asta e într-adevăr un mare noroc. Dragă domnişoară Herford, acum putem nădăjdui într-adevăr că am găsit o urmă care ne va călăuzi la tatăl d-tale. Doctore, fii bun şi spune căpeteniei că primim cu plăcere invitaţia lui. Dar nu te arăta deocamdată prea interesat pentru insula cu stafii, căci mai întâi trebuie să înlăturăm teama firească pe care o au pentru noi oamenii aceia. Sunt de părere că am putea remorca bărcile pescarilor, căci cu cât ajungem mai repede în sat, cu atât vom auzi mai curând ceva despre insula cu pricina.

Doctorul vorbi câteva clipe cu băştinaşii, apoi aceştia îşi legară bărcile de funia pe care Petre o legă de pupă şi le-o

aruncă după aceea în apă. În vremea asta, căpitanul puse pe Bertram să întrebe pe căpetenie unde se află insula stafiilor, şi când află că e cea mai spre nord din fata lor, făcu un ocol mare cu submarinul spre sud. Nu vroia ca locuitorii acestei insule să-l vadă înainte de vreme.

Cu prilejul numeroaselor aventuri pe care le întâmpinase căpitanul cu oamenii săi, se întâmplase adesea ca nişte europeni să se fi stabilit pe o insulă izolată, însufleţiţi de gânduri criminale. Se putea să fie şi aici acelaşi caz şi atunci de sigur ca oamenii aceştia dispuneau de ocheane.

— Sunt complet liniştită, zise Violet când căpitanul îi lămuri scopul acestui ocol – cu spiritul dv. de prevedere trebuie să reuşim s-ajungem la ţinta. Totuşi, dacă într-adevăr sălăşluiesc acolo criminali de rasă albă, mă tem să nu i se fi întâmplat ceva rău de tot tatălui meu, Oh, de l-aş găsi în viaţă!

— Şi nu-ţi pierzi speranţa! Căută s-o mângâie Farrow. Acum avem în sfârşit perspectiva să izbândim şi trebuie să păstrăm nădejduim că totul va ieşi bine.

După o jumătate de ceas, „Dox"-ul ajunse la insule cea mai apuseană. Pe marginea unui golf mare se afla aşezat un sat întins, care oferea o privelişte pitorească ca colibele lui înalte de frunziş. Pe ţărm stăteau adunaţi locuitorii, privind înmărmuriţi la vasul acela ciudat, cum nu mai văzuseră ei altul până atunci. Fără îndoială că ar fi fugit în desiş dacă n-ar fi văzut cele doua bărci, cu căpetenia şi semenii lor, remorcate de submarin.

Pago adresă acum doctorului câteva cuvinte, apoi oamenii săi desprinseră bărcile de funie. Bertram spuse căpitanului:

— Trebuie să rămânem aici câtva timp, domnule căpitan, Pago vrea mai întâi să comunice tribului său că noi i-am salvat viaţa, ca şi a însoţitorilor lui.

Farrow dădu imediat comanda de stopare. Elicea se învârti îndărăt şi frână mersul vasului, în care timp cele doua bărci se îndepărtară de submarin şi în curând ajunseră la ţărm.

Oamenii păstrau o tăcere pioasă, dovadă că şeful lor poseda putere mare şi se pricepea să le insufle disciplină.

Bătrânul ţinu a cuvântare locuitorilor şi când sfârşi izbucniră strigate de bucurie. Pago se întoarse, se făcu o linişte mormântala şi apoi întinzând braţele, se înclină adânc în faţa camarazilor de pe submarin şi rosti câteva cuvinte pe care doctorul le tălmăci:

— Acum putem merge la ţărm, asta a fost invitaţia formală. Să sperăm că golful e destul de adânc ca să ne putem apropia de mal.

— Socotind după culoarea apei. Putem acosta direct – zise căpitanul.

Dădu apoi comanda de încetinire a vitezei, pentru care scop se puseră în funcţiune electromotoarele.

După câteva minute „Dox”-ul făcu un viraj, elicea se-nvârti îndărăt, apoi Petre şi Kard zvârliră funii pe uscat, care fură prinse îndată de mâini vânjoase. Traseră încetişor submarinul la ţărm şi legară funiile de palmieri cu trunchiuri groase.

Când Farrow cu tovarăşii săi păşiră pe uscat, toţi băştinaşii se înclinară în tăcere, cu braţele întinse. Se ivi apoi o fată tânără şi frumoasă şi le oferi fructe minunate, într-un coşuleţ artistic împletit. Altă fată aduse pe o frunză lată nişte sare, cu care tovarăşii se frecară pe limbă. Căpetenia făcu la fel, vorbi apoi iarăşi cu Bertram care tălmăci:

— Acum avem aceleaşi drepturi ca şi căpetenia, domnule căpitan. Obiceiul ăsta cu sarea este un simbol şi-mi aduce aminte de unul la fel, practicat de diferite triburi din vestul Africii. N-aş fi crezul să dau aici peste un cult asemănător.

— Poate că strămoşii acestui trib au fost târâţi încoace în urmă cu sute de ani – fu de părere Farrow.

— Pentru mine nu mai e nimic cu neputinţă, căci am trăit şi am văzut multe până acum. Sunt curios să văd ce-o urma.

— Probabil vreun ospăţ mare – răspunse doctorul. Cu prilejul acesta voi aduce vorba, pe departe, despre insula cu stafii. Până diseară aflu eu totul, aşa că la noapte vom putea întreprinde ceva.

— O, da, domnule doctor, încearcă că afli cât mai curând ceva despre insula aceea! se rugă Violet. Mai întreabă dacă se ştie cumva că trăieşte acolo un bărbat alb.

— Fireşte că voi căuta să aflu totul, făgădui Bertram.

— Dar prea insistent nu trebuie să fiu, căci n-aş vrea să-l fac bănuitor pe căpetenie.

— Îmi dai voie, domnule doctor – interveni George – dar ai vorbit totuşi imediat cu ei despre insula vrăjită. Cum s-a făcut asta?

— El a început cu asta, dragă George – răspunse Bertram – a pus ciocnirea aia primejdioasa cu rechinii tigri pe seama duhurilor, care dacă ar trăi pe insulă. N-am mai întrebat despre asta. Acum îl voi chestiona, fireşte, cu privire la tot ce ştie.

Presupunerea doctorului, că va avea loc un ospăţ mare se dovedi îndreptăţită. Câţiva bibani de mare, pescuiţi de Pago şi însoţitorii săi, fură prăjiţi în gropi adânci, pe cenuşă caldă de lemn. Împreună cu nişte buruieni care le dădură un gust deosebit. Ca băutură se servi vin de palmier în căni de lemn frumos sculptate. Vinul era cam tărişor şi camarazii băură cumpănit, căci se puteau aştepta ca încă la noapte să aibă de adus la îndeplinire o întreprindere primejdioasa.

Doctorul izbuti să-l facă pe Pago să vorbească.

Camarazii văzură ca chipul căpeteniei exprimă la început teamă, ba chiar spaimă, apoi începe să vorbească încet de tot, aruncând priviri temătoare peste umăr.

Dar ca cât golea mai multe căni, cu atât glasul lui se auzea mai tare, ca atât pe chipul lui se citea mai mult curaj. Doctorul Bertram zâmbea din ce în ce mai mulţumit şi arunca din când în când priviri căpitanului şi fetei.

În cele din urma bătrânul începu sa moţăie. Căldura zilei devenise înăbuşitoare; unul după altul locuitorii se retraseră în colibele lor şi la sfârşit se ridica şi Pago, după ce mai schimba câteva cuvinte cu doctorul.

— Ne stau la dispoziţie câteva colibe goale, zise doctorul camarazilor săi. I-am spus însă lui Pago ca ne vom petrece pe submarin ceasurile călduroasă. Am multe de povestit, ar fi bine sa ne retragem îndată.

Violet fu cea dintâi care se ridica.

— Da, veniţi domnilor, striga ea agitata. Oh, domnule doctor, aţi aflat ceva despre tatăl meu?

— Asta nu pot susţine, răspunse Bertram – va trebui sa judeci singura după ce vei fi auzit totul ce mi-a povestit Pago. Cred însă a afirma cu siguranţa, ca ne vom atinge ţinta aici.

În vreme ce Pago se îndrepta clătinându-se spre coliba sa, camarazii se grăbiră sa se înapoia la submarin. Violet mergea înainte, nerăbdătoare sa afle cât mai curând din gura doctorului.

După ce luară loc toţi în cabina răcoroasa care servea de sufragerie ofiţerilor, doctorul începu:

— Pago îmi povestea ca în urma cu trei luni, a observat un vas care cu puţin timp înainte de a se însera, a trecut pe aici îndreptându-se spre nord, adică în direcţia insulei cu stafii. Din păcate însă nu mi-a putut da lămuriri mai amănunţit asupra acestui vas deoarece trecuse la prea mare depărtare. Susţine însă ca mergea foarte repede ceea ce ma face sa cred ca era o barca cu motor. Un bric sau un vas mai mare n-a fost după cum ma încredinţează căpetenia. Singurul lucru care l-a surprins a fost o strălfulgerare luminoasa la prora vasului.

— O, atunci era tata, striga Violet şi sari în sus. La bordul bărcii sale avea un reflector nichelat. Oh, cât sunt de bucuroasa, cât de recunoscătoare va sunt domnule căpitan!

— Pago a observat vasul cu pricina acum trei luni – zise Farrow – şi în timpul asta se puteau întâmpla multe... Poate ca tatăl dumitale a plecat de mult de acolo, aşa ca nu trebuie sa te bucuri prea repede, draga domnişoara. Îţi doresc din toată inima să-l revezi, dar mi-ar părea nespus de rău daca va fi sa suferi o dezamăgire.

— Ai dreptate, domnule căpitan, răspunse fata, stăpânindu-şi lacrimile. Nu trebuie sa nădăjduiesc prea mult. Dar avem totuşi

o urma care nu poate fi prea veche. Soarta nu poate fi prea cruda cu mine, încât asta sa fie ultima veste care o aud despre el.

— Aşa. Numai nădejdea sa nu ţi-o pierzi. Acum, draga doctore, spune mai departe. Ce-ai aflat de la Pago despre insula?

— Cică ar locui acolo un popor ciudat, zise Bertram. Pago însuşi şi mulţi din oamenii lui care au fost mânaţi brusc de vânt până în apropierea insulelor cele mai de miazănoapte şi au vrut să debarce acolo s-au speriat de nişte făpturi fantomatice care au ieşit dintre tufele desişului. Câţiva oameni care nu s-au putut întoarce bărcile fura înhăţaţi de aceste făpturi şi târâţi cu repeziciune în desiş. De atunci dispăruţi au rămas.

IV.
INSULA VRĂJITA.

AUZIND VORBELE DOCTORULUI. Farrow ridică mâna şi zise după câteva clipe de gândire.

— Chiar numai aceste două puncte sunt de mare însemnătate. Ţi-a zugrăvit Pago cam cum arătau făpturile acelea? De unde vine la el expresia „fantomatic”? Sau ai tălmăcit d-ta astfel vorbele lui?

— Ba chiar aşa s-a exprimat, dragă căpitane. Nu pot găsi o tălmăcire mai bună. Fireşte că l-am întrebat ce înfăţişare aveau fiinţele acelea şi atunci mi-a povestit că ar avea o culoare ciudată şi... capete de animale. Ce zici de asta?

— Că locuiesc, acolo oameni şireţi, care se apără de vizite nedorite luându-şi înfăţişare de fantome, răspunse Farrow. Chestia cu capetele de animale aminteşte şi ea de obiceiuri africane. Ia spune mai departe, doctore!

— Partea cea mal interesantă vine acum. Pe insulă se află un munte, nu prea înalt, pe care însă noaptea dănţuiesc lumini ciudate. Zic „dănţuiesc”, căci aşa s-a exprimat Pago, în câteva rânduri. Şi cică au felurite culori. Tribul de aci numeşte ridicătura aceea de pământ „muntele vrăjit”. Nimeni de pe insulă nu s-a înapoiat încă, locuitorii satului se feresc să se apropie de ea, pentru ca vreo furtună să nu-i mâie la mal. Ce spui d-ta de toate astea, domnule căpitan?

— Nu-mi place deloc că luminile de pe munte au felurite culori, răspunse Farrow, îngândurat. Asta pare să dovedească cum că sunt şi europeni la mijloc, lucrând cu focuri bengale? De unde ar fi învăţat un trib de băştinaşi să coloreze flăcările? Cu asta n-ai dreptate, zise doctorul. Exista doar felurite soiuri de răşină şi buruieni care colorează fumul în verde, galben sau roşu. L-am mai întrebat pe Pago dacă focurile alea ard viu, el

mi-a răspuns însă că nu sunt mai luminoase decât făcliile, numai că flăcările ar avea altă culoare.

— Atunci se poate ca bănuiala mea să fie greşită, răspunse căpitanul. Mai rămâne numai presupunerea că pe muntele acela vrăjit să se facă în fiecare noapte ceremonii închinate vreunui zeu. Poate că avem de-a face cu o sectă, ai cărei adepţi au fost alungaţi din patria lor şi au găsit acolo un refugiu, pe care se apără cu toate mijloacele. Pe vecinii lor primitivi îi pun pe fugă îmbrăcându-se misterios şi vopsindu-se.

— Ai dreptate, domnule căpitan – zise Bertram. La fel am căutat să-mi explic şi eu chestia. Mai rămâne întrebarea: ce-or fi făcut oamenii aceştia misterioşi cu prizonierul lor? Dacă am avea un indiciu cât de slab asupra felului credinţei lor, am putea trage o încheiere; aşa, însă, e cu neputinţa.

— Cam aşa e – încuviinţă Farrow, cu seriozitate – acum putem nădăjdui numai că felul credinţei lor nu e legat cu jertfe în cinstea zeilor lor.

— Oh, Dumnezeule! exclamă Violet, îngrozită. Ar fi cu putinţă aşa ceva în zilele noastre? Domnule căpitan, aţi vorbit serios?

— În astfel de situaţii nu e vreme de glumit – răspunse Farrow. Obiceiul jertfelor omeneşti continua sa existe, desigur, poate chiar în ţări care contează printre cele mai culte. Fireşte că mă gândesc acum în primul rând la supuşii lui Pago care au fost prinşi de oamenii aceia atât de ciudat travestiţi. Se poate într-adevăr ca ei să fi fost foarte primejduiţi, dar pe de alta parte presimt în mod sigur că tatăl d-tale, fiind alb, se bucura chiar de mari onoruri. Nu trebuie să iei în rău fiecare cuvânt al nostru, dragă domnişoară.

— Noi nu facem decât sa ţinem seamă de toate posibilităţile şi fireşte ca începem cu ce e mai rău. În sfârşit, la noapte ne vom putea încredinţa ce se petrece pe muntele vrăjit. N-are nici un rost să ne pierdem vremea discutând. Dar luminile alea ciudate se ivesc oare în fiecare noapte, doctore?

— Asta n-a putut sa ne-o spună Pago, dar de câte ori se afla vreun vas prin apropierea insulei, cei dintr-unsul observau, înspăimântaţi şi fantoma misterioasă.

— Vom vedea noi la noapte ce este. Aş dori însă acum să ocolesc insula sub apă, la depărtare destul de mare; periscopul nostru nu trebuie să fie zărit în nici un caz, în schimb aş vrea să-ncerc să găsesc un loc potrivit unde să debarcăm. Gazdele noastre vor dormi. Încă mult timp şi poate că acelaşi lucru se-ntâmplă şi cu locuitorii insulei vrăjite. În cazul acesta suntem şi mai siguri de o eventuală descoperire.

— O, da, domnule căpitan, se rugă Violet. Hai să plecăm imediat. Aş dori cel puţin s-arunc o privire pe insula pe care lâncezeşte, probabil, sărmanul meu tată.

— Bine, vom pleca imediat, hotărî Farrow. Draga Rindow pune sa se dezlege funiile! De îndată ce vom fi ieşit din golf, ne afundăm. Se poate ca atunci când am tras după noi bărcile de pescari să fi fost zăriţi de fantomele acelea şi exista primejdia ca satul fui Pago sa fi fost pus observaţie, poate printr-un Kanu care nici nu dă de bănuit.

— În orice caz, trebuie să fim atenţi.

După câteva minute, trupul de oţel fu străbătut de o cutremurătură uşoară, camarazii părăsiră cabina şi se-ndreptară spre „comandă". Rindow era tot în turn şi scotea vasul din golf.

Dădu apoi comanda de umplere a tancurilor de balast, cobori scăriţa de fier şi închise capacul turnului.

Căpitanul se duse la periscop. Lăsă vasul să se afunde şase metri, pe urmă coti spre nord.

— Aha! murmură el deodată.

— Tot am avut eu dreptate cu bănuiala mea. Departe, spre apus, se află un Kanu pe apă. Singurul om dintr-unsul se preface că pescuieşte de zor. Nu va putea descoperi însă periscopul nostru, căci apa sclipeşte în bătaia soarelui. Care va să zică avem de-a face cu potrivnici foarte vicleni, dar într-o privinţă asta îmi este foarte plăcut, căci numai triburi foarte primitive mai păstrează obiceiul de a jertfi vieţi omeneşti. Potrivnicii noştri misterioşi par sa stea însă sub o conducere foarte bună.

— Să dea Dumnezeu să fie aşa! oftă Violet. De l-aş revedea curând pe sărmanul meu tată!

— Îl vei revedea, domnişoară, o mângâia Farrow. Mai am adus la îndeplinire lucruri cu mult mai grele. Nu ne temem nici de fantome, nici de oameni care se deghizează în stafii.

Violet îi strânse mâna cu recunoştinţă.

Mai merseră sub apă o jumătate de ceas, apoi Farrow exclamă deodată:

— Ultima insulă de la Nord se iveşte în fata noastră. Ia să vedem ce descoperim acolo. Mă voi ţine la vreo trei sute de metri de ţărm, aşa că e cu neputinţă ca periscopul nostru sa fie zărit de vreo santinelă.

În clipa următoare Violet se şi afla lângă căpitan şi-şi puse mâna pe braţul lui. Farrow îi dărui o privire scurtă, apoi zise zâmbind:

— Încă vreo câteva minute, dragă domnişoară şi vei putea vedea insula. Vreau sa mă dau mai aproape, ca să cotesc apoi la răsărit şi s-o pot lua de-a lungul coastei de sud.

Peste cinci minute dădu din cap mulţumit, se îndepărtă de periscop şi zise:

— Îţi pot îngădui cel mult trei minute, dragă duduie. De sigur că nu eşti prea experimentată să descoperi amănunte surprinzătoare în desiş şi afară de asta trebuie să ţiu vasul

mereu la distanţă egală de insulă. Priveşte, te rog, să nădăjduim că tatăl d-tale trăieşte acolo.

Violeta privi şi deodată scoase un ţipăt uşor, se dădu un pas îndărăt şi strigă căpitanului care îşi lipi îndată ochiul de periscop:

— Am văzut un chip grozav îndărătul unei tufe.

— Un chip alb cu ochi întunecaţi şi mari. Pe cap fiinţa aceasta purta o pereche de coarne, ca o vită.

— Iarăşi ceva african..., murmura doctorul.

Căpitanul ridică mâna, făcându-i semn să tacă, apoi întrebă, fără să-şi ia ochiul de la periscop:

— Domnişoară Violet, ai observat un palmier mare, dublu?

— Da, domnule căpitan.

— Unde ai văzut capul acela, socotind din punctul în care ne aflăm?

— La vreo douăzeci de metri spre dreapta; e acolo o tufă înaltă cu flori galbene.

— Aşa e! făcu Farrow. Se mai văd şi acum coarnele. Doctore, par să fie într-adevăr coarnele unei vite mari, dar nu pot deosebi dacă e un animal african cap indian. A, uite acum capul se înalta încet... vino repede să vezi, dragă doctore.

Abia aruncase Bertram o privire că exclamă uimit:

— Asta e o mască de dans, cum sunt folosite în insulele arhipelagului Bismarck, dar e făcută după model african. Coarnele sunt ale unul bivol. Interesant de tot! Să sperăm că voi izbuti să pun mâna pe câteva din măştile acestea.

— Cred că e mai important să-l găsim şi să eliberăm pe domnul Herford, zise Farrow şi-l dădu la o parte pe doctor de la periscop. E bine însă că l-am văzut pe băştinaşul acesta care joacă rolul unui paznic, probabil. Acolo unde stă el începe cred poteca principală, care duce la satul acestor indivizi ciudaţi. Fireşte că vom înconjura insula în orice caz, ca să observăm cu amănunţime desişul.

— Nu cred însă c-ar mai fi de văzut ceva de seamă.

În vreme ce Farrow observa atent insula pe care o înconjură păstrând distanţă, Violet îl trase pe doctor deoparte şi-l întrebă ce fel de obiceiuri au locuitorii arhipelagului Bismarck.

Bertram se feri să povestească cum că chiar în zilele noastre stăpâneşte acolo canibalismul – istorisi în schimb că băştinaşii acestor insule sunt foarte blajini şi au, mai ales, mare respect de europeni. Liniştită oarecum, Violet, îi strânse mâna şi se-ndreaptă iar spre căpitan, nădăjduind că el va fi văzut ceva privitor la tatăl ei. Doctorul privi trist în urma ei şi murmură ca pentru sine:

— Biată copilă, dea Domnul să nu se fi întâmplat nimic grozav. De unde au luat insularii aceia tipul african în măştile lor de dans? Trebuie să cercetez.

În clipa aceasta doctorul nu mai avea interes pentru insulă. Părăsi cabina de comandă şi se duse la cabina lui. Căută la biblioteca un volum gros şi se adânci în studiul moravurilor melanezienilor.

Submarinul înconjură încetişor insula pe care locuiau sălbatecii aceia misterioşi. Dar nu se arătă nimic suspect şi când căpitanul ajunse din nou la coasta de sud, zise:

— Să ne întoarcem acum; locul unde stă santinela îl voi regăsi, de sigur şi prin întuneric. Mă tem că Pago va făptui vreo nechibzuinţă dacă nu ne va găsi atunci când se va trezi. Poate că va trimite toate bărcile ca să ne caute şi prin asta fireşte că va atrage atenţia santinelelor.

Submarinul porni înapoi cu mare viteză; când fu din nou priponit la ţărm, abia se scurseră câteva minute şi Pago ieşi din coliba lui. Doctorul fu scos repede din cabină ca să-l întrebe pe Pago dacă ciudatul Kanu, care stătea la apusul insulei, aparţinea vreunuia din tribul său.

Pago negă cu hotărâre însă şi povesti că undeva pe această insulă, trăiau de sigur câţiva pescari, căci aceste Kanu-uri, care se deosebeau de ale tribului său, fuseseră văzute în câteva rânduri. Câţiva tineri de-ai lui încercaseră chiar să-i urmărească, dar străinii erau mai repezi şi dispărură printre insulele de la apus.

Farrow dădu din cap mulţumit când doctorul îi comunică asta.

— Atunci am procedat foarte bine că am mers sub apă – zise el – altminteri căpetenia ciudatului trib ar şi fi primit vestea că ne interesăm de insula lor. Şi asta ar fi constituit o primejdie pentru prizonierii care – după cum presupunem noi – se află pe insulă. Aha, pare să vie al doilea fel al ospăţului dat în cinstea noastră – se întrerupse, râzând, când văzu câţiva europeni aducând nişte porci în frigări. E drept că mâncarea de peşte nu prea ţine de saţ şi apoi la noapte vom avea mult de lucru, cred.

— Tată, cine ne va însoţi? întrebă George. N-ar fi bine să hotărâm de pe acum numărul şi să tragem la sorţi oamenii?

— Da, putem face asta în vreme ce se prepară friptura – încuviinţă căpitanul De sigur că tu nu vei vrea să rămâi şi nici Petre. Doctorul trebuie sa vie şi el. În orice caz, ca să facă pe tălmaci. De asemeni şi Kard, căci vom avea nevoie poate de forţa lui. Afară de Rindow şi Brun, care vor trebui sa tragă la sorţi, cred că vor ajunge încă opt camarazi.

— Mă luaţi şi pe mine, de sigur? întrebă Violet Eu sunt doar persoana principală, căci e vorba aici de bunul meu tată. O, domnule căpitan, nu mă lăsaţi, mă pricep şi eu să mă furişez şi nu mi-e frică de duşman! Pot să şi trag foarte bine cu arma şi sunt încredinţată că, departe de a vă fi o piedecă, vă voi fi de folos.

Farrow se uită la tovarăşii săi şi văzând după chipurile lor că nu se împotrivesc, răspunse:

— M-ai pus în faţa unei hotărâri foarte grele, dragă domnişoară. Pricep bine că vrei şi te alături expediţiei noastre, dar te rog să ţii seamă că e vorba de o aventură foarte primejdioasă. Dacă pătrundem în desişul insulei, suntem veşnic ameninţaţi cu moartea. Noi suntem obişnuiţi, căci nu e prima oară că pătrundem noaptea într-o pădure plină de duşmani, dar mă tem că pentru d-ta va fi cam greu.

— Domnule căpitan, ei am întreprins de-acum expediţii nocturne prin pădurile australiene, expediţii care n-au fost deloc neprimejdioase - răspunse fata. La ferma unui unchi al meu, în interiorul ţării, negrii s-au răsculat într-un rând... Eu am luat parte zile întregi la lupte, ba m-am furişat chiar noaptea printre asediatori, ca să aduc ajutoare. Nu ţin să mă laud, dar vreau să cred ca ceea ce v-am spus, ajunge ca să vă hotărăsc şi mă luaţi cu dv.

— Firește – răspunse căpitanul. Că eşti vitează şi neînfricoşată, ştiam.

— Acum mi-ai dovedit că eşti şi cu băgare de seamă şi vicleană. Aceste două însuşiri din urmă sunt de mare însemnătate pentru ceea ce avem noi de gând. Bine, ne vei însoţi. Poate că asta ne aduce chiar noroc.

Bucuria bietei fete era de nedescris. George se apropia de ea şi o lămuri asupra primejdiilor desişurilor de pe insulele acelea.

Rindow, asupra căruia căzuseră sorţii alese opt marinari care să ia parte la primejdioasa întreprindere. Echipamentul fiecăruia se compunea din două pistoale, cuţit şi trei granate de mână. Submarinul urma să rămână la destulă depărtare de insulă şi să sloboadă granate de gaze în desiş dacă va fi nevoie.

Consfătuirea, tragerea la sorti şi dispoziţiunile căpitanului luară atâta timp, încât porcii fură gata fripţi Când doctorul Bertram se adresă lui Pago, spre a-i comunica faptul că marinarii îşi vor petrece şi noaptea pe vasul lor.

Farrow nici nu se gândea să-i împărtăşească lui Pago ce avea de gând să facă la noapte. S-ar fi putut ca locuitorii satului să provoace zgomot, atrăgând astfel atenţia sentinelelor de pe mare.

Mai erau două ceasuri până la apusul soarelui şi în tot timpul acesta, locuitorii de pe insula mâncau mereu. Înghiţeau hălci mari de carne şi vinul de palmier curgea din belşug, aşa că în cele din urma oamenii ajunseră într-o stare care-l făcu pe căpitan să nădăjduiască cum că va putea să se îndepărteze neobservat.

Aţa se şi întâmplă la un ceas după ce se înnopta bătrânul – căpetenia – se retrăsese de mult în coliba lui, locuitorii dispărură şi ei unul câte unul. Submarinul era gata de drum.

Petre Uriaşul şi Kard dezlegară odgoanele, împinseră încetişor de la ţărm trupul de otel şi săriră pe punte. Aproape fără zgomot electromotoarele puseră în mişcare vasul, acesta făcu un viraj ca să iasă din golf, apoi Farrow dădu comanda de afundare, înainte încă de a ajunge în largul mării.

Căpitanul se temea că sentinelele de pe mare în Kanu-urile lor s-ar putea afla acum în faţa golfului, de aceea se afundă îndată sub apă.

Era întuneric beznă, dar în lucirea fosforescentă a vălurilor putu să-şi urmeze drumul. Pe de altă parte era înzestrat cu însuşirea de a se orienta cu ajutorul simţurilor, fără să vadă ţinta, întunericul îi era chiar pe plac, căci îi dădea posibilitatea să coboare neobservat pe insulă. Făcând un ocol mare înconjură coasta de sud a insulei lui Pago şi o luă spre nord. După o jumătate de ceas se iviră în faţa lui contururile întunecate ale insulei pe care o căutau. Căpitanul îndrumă vasul cu atâta dibăcie încât se-ndreaptă aproape exact spre punctul unde stătuse făptura grozavă în desiş.

V.
ÎN MARE PRIMEJDIE.

LA VREO CINZECI DE METRI în faţa insulei, Farrow ieşi la suprafaţă. Sub apă nu putea să se apropie prea mult, căci nu cunoştea malurile.

Exista primejdia să se înnămolească. Şi călătoria la suprafaţă era periculoasă, de fapt, căci un recif sau un banc de nisip putea primejdui toată întreprinderea.

Ca măsură de prevedere, căpitanul nu se-ndreaptă direct spre tufa îndărătul căreia stătuse santinela, ci cârmi vreo sută de metri spre stânga. Trupa trebuia să facă pe jos drumul acesta dea lungul plajei şi sa caute cărarea ce ducea înlăuntrul insulei, a cărei existenţă o bănuiau.

În cele din urmă, căpitanul dădu comanda de stopare a motoarelor şi „Dox”-ul alunecă încetinel spre insulă. Din fericire apa era destul de adâncă lângă malurile drepte.

Cei paisprezece bărbaţi şi curajoasa fată se şi aflau pe punte, când se produse o izbitură uşoară şi săriră pe nisipul moale.

Nu schimbară nici o vorbă între ei căci chiar dacă ar fi discutat în şoaptă, ar fi putut fi auziţi de o sentinelă pitită pe undeva.

Ordinea în care îndrăzneţii marinari aveau de gând să pătrundă în desiş, fusese dinainte hotărâtă.

Căpitanul se aşeză în fruntea trupei, îndărătul lui venea George, apoi Violet. Tânăra fata era ocrotită de Petre Uriaşul, în urma căruia mergea doctorul Bertram; apoi cei opt marinari, iar Rindow încheia convoiul.

Farrow ţinu drumul cât mai aproape de desiş. Plaja, care avea o culoare deschisă, din păcate; era largă de zece până la doisprezece metri. Micul convoi trebuia şi meargă pe cât posibil în umbra adâncă a tufelor înalte şi dese, ca şi nu fie descoperit de vreo santinelă.

Înaintară încetişor şi cu băgare de seamă. În desiş se treziseră la viaţă milioanele de vietăţi mărunte, aşa că era foarte greu şi se deosebească din zgomotul făcut de trosnetul unei crengi sau foşnetul frunzişului.

Pe de altă parte, însă în felul acesta era acoperit şi scârţâitul pe care-l produceau pe nisip paşii camarazilor.

Farrow ajunse la tufa înaltă de unde privise masca hidoasă a santinelei. Căpitanul se lăsă la pământ şi porni în patru labe înainte. Pipăind cu mâna stângă, găsi o deschizătură îngustă în care un om s-ar fi putut lesne strecura.

Cu mâna dreaptă scoase pistolul şi-l apucă de ţeavă. Dacă s-ar mai ivi o sentinelă pe aici, trebuia să încerce s-o răpună printr-o lovitură cu patul, fără să facă zgomot.

Se strecură prin deschizătura dintre tufe. După câţiva paşi se opri şi ascultă cu încordare: I se părea că aude aproape de tot respiraţia unul om scoase lampa de buzunar şi îndreptă în lături lumina ei orbitoare.

Se sperie nespus văzând în faţa lui un cap grozav, cu ochii încercuiţi cu alb şi care se holbau la lumină. O clipă numai ţinu spaima sa, apoi izbi cu putere. Patul armei sale lovi pe băştinaş acolo unde trebuia, în tâmpla stângă, sub capela de lemn, cu coarne, care îi acoperea capul. Individul scoase un geamăt uşor, se zvârcoli câtva timp şi rămase nemişcat.

Farrow îndreptă pe urmă lumina pe potecă, făcu câţiva paşi înainte, apoi se întoarse. Când îndreptă îndărăt raza lămpii, îl văzu pe Petre la lucru. Uriaşul îi lega şi-i punea căluş leşinatului. După ce fu gata cu treaba asta, împinse trupul sub o tufă. Farrow stinse lampa şi păşi încetişor mai departe.

În desiş întunericul îi ocrotea. Curajoşii tovarăşi erau nevoiţi să păşească cât mai încet cu braţele întinse, căci nu puteau vedea nici mâna înaintea ochilor.

Ascultară cu încordare în noapte, căutând să prindă vreun zgomot care să le dea de veste că se apropie de satul misterioşilor locuitori, dar nu se auzeau decât zgomotele felurite ale animalelor şi ţârâitul gângăniilor. Poate că oamenii se aflau cu toţii pe muntele vrăjit, la îndeletnicirile lor misterioase. Insula era foarte mare şi ar fi putut să mai dureze mult până să ajungă la punctul central şi prin asta la muntele cu pricina.

Poteca îngustă făcea câteva cotituri, dar direcţia ei principală ducea totuşi spre nord, în interiorul insulei. Se scurse cam un vreun sfert de ceas şi deodată i se păru lui Farrow că aude

zgomote ciudate Se opri imediat şi cei din urma sa îi urmară pilda.

Nimeni nu întrebă ceva, căci toţi îşi dădură seamă imediat că şeful lor trebuie al fi auzit sau observat ceva, de aceea îşi încordară cât putură auzul.

Într-adevăr, de la o depărtare nehotărâtă răsună o cântare ciudată. Poate ca oamenii tocmai porneau în procesiune pe muntele vrăjit!

Farrow scoase o şuierătură uşoară, căreia îi răspunseră în acelaşi fel George şi ceilalţi. Era semnul de înaintare, dar şi prevenirea totodată că trebuie sa fie cât mai cu băgare de seamă.

Căpitanul îşi iuţi paşii; cântarea oamenilor misterioşi le înlesnea să se apropie neobservaţi. Cântecul devenea tot mai puternic din clipă în clipă, dar în acelaşi timp tovarăşii îşi dădură seamă că tactul era cu totul ciudat, sălbatic şi întrerupt.

Deodată îi dădu lui Farrow în gând că tocmai în noaptea asta era eclipsă de luna. Oare asta să aibă o anumită însemnătate? Era astăzi o noapte care cerea jertfe cu totul deosebite pentru vreo zeitate grozavă?

Un simţimânt nelămurit de frică puse stăpânire pe căpitan. Numai de n-ar sosi prea târziu ajutorul pentru salvarea profesorului... Din ce în ce mai lămurit răsuna cântecul barbar şi, fără voie, Farrow se gândi la dansurile ce însoţesc jertfele la triburile africane.

Se opri brusc în aşa fel că George, care venea în urma lui, se ciocni de dânsul. Răsunase un glas limpede şi energic, care rostise cu putere câteva cuvinte. Din păcate, Farrow nu pricepea graiul acesta şi când vroia tocmai să se întoarcă şi să-l întrebe pe doctor, George începu să se clatine pe picioare. Căpitanul se trezi cu o lovitură puternică, simţi că cineva vrea să-şi facă loc pe dinaintea lui, întinse repede mâna şi înhăţă un braţ scurt şi moale.

— Tată, oh, tată, venim! strigă în aceeaşi clipa Violet cu glas triumfător.

Încercă să se smulgă din strânsoarea de fier a căpitanului, nu ţinu seamă de strigătele lui şi urmă să strige mereu, chemându-şi părintele.

Văzând că nu are încotro, căpitanul îi astupă gura cu palma. Ştia bine că ea plutea acum în cea mai mare primejdie, însă poate că o salvare nu era exclusă. Era însă prea târziu... înainte ca să mai poată da o comandă, se auziră foşnete şi trosnete în tufişuri şi în clipa următoare se iscă o luptă sălbatică pe poteca îngusta.

Dar camarazii erau prea puţini şi atacul neaşteptat prea îi luase în pripă. Niciunul din ei nu mai avu răgazul să scoată vreo armă. Sălbatecii păreau că văd foarte bine în întuneric,

căci câte doi sau trei din ei înhăţară câte un camarad de braţe sau îl traseră de picioare.

De când strigase Violet trecuseră abia patru minute şi în vremea asta lupta se şi hotărâse în paguba camarazilor. Sălbatecii aveau o îndemânare extraordinara să prindă cu laturi subţiri braţele şi picioarele potrivnicilor lor, apoi cu un ghiont sau două îi zvârleau la pământ.

Lupta se desfăşurase fără zgomot. Acum, însă unul din sălbateci scoase nişte strigăte ciudate iar îndată după asta se zări o rază de lumină şi Farrow care zăcea în faţă, văzu apropiindu-se un băştinaş uriaş, cu o mască hidoasă. În urma lui veneau alţi sălbateci, tot cu măşti caraghioase, purtând torţe ale căror flăcări aveau culori felurite: alb, verde şi roşu.

Căpitanul îşi dădu seamă imediat că erau torţe de magneziu, cum se folosesc în navigaţie pentru semnalizare. Aşadar, sălbatecii veniseră în atingere cu lumea civilizată. Poate că furaseră torţele de pe un vapor sau le scoseseră dintr-o epavă.

La câţiva paşi de căpitan, sălbatecul se opri şi striga câteva cuvinte cu glas poruncitor. Imediat prizonierii fură ridicaţi de jos şi împinşi înainte, s-au târâţi când nu puteau merge din pricina lanţurilor de la picioare. Porniră de-a lungul potecii şi înaintea alaiului păşea repede băştinaşul înalt cu purtătorii de făclii. Merseră cam vreo jumătate de ceas prin desiş, apoi se ivi un luminiş mare, pe marginea căruia se înşirau colibe.

De partea cealaltă însă se înălţa drept un munte, care avea pe puţin o sută de metri înălţime. Acesta era, aşadar muntele vrăjit, unde Pago şi oamenii săi văzuseră dănţuind luminile ciudate. Explicaţia o aveau acum căpitanul şi camarazii lui: tortele de magneziu.

Farrow privi îngrijorat în juru-i. Îndărătul lui şi lângă el stăteau tovarăşii săi, păziţi cu străşnicie de băştinaşii mascaţi. Violet era alături de dânsul; ea ţinea capul în piept, căci era mâhnită că din pricina nesocotinţei ei întreprinderea îndrăzneaţă dăduse greş.

Deodată însă ridică capul, auzind un strigăt străbătând luminişul:

— Violet, scumpa mea Violet!

— Tată, tată! îi răspunse ea.

Cu puterea disperării, tânăra fată încercă să se desprindă din pumnii celor doi băştinaşi care o ţineau, dar sforţările ei rămaseră zadarnice. Gemând înăbuşit ea se prăbuşi în genunchi când pumnii sălbatecilor se strânseră şi mai tare în jurul braţelor ei.

De partea cealaltă, pe povârnişul muntelui, un european era legat de un stâlp înalt. La câţiva metri îndărătul lui mai erau alţi pari înfipţi în pământ şi de ei erau legate făpturi negre.

— Prizonieri din satul lui Pago. După cum bănuia căpitanul Farrow.

Situaţia era disperată pentru curajoşii camarazi. Laţurile subţiri şi trainice le intraseră adânc în carne şi fiecare din el stătea între doi paznici fioroşi... Orice încercare de fugă ar fi fost zadarnică.

Deodată însă Farrow făcu o descoperire care-l umplu de bucurie. Privirea lui aluneca de la un camarad la altul şi abia atunci observa ca George lipsea. Desigur ca tânărul se pricepuse sa se ascundă pe undeva în timpul luptei pe întuneric. Câteva clipe căpitanul se înspăimântă la gândul ca se putea sa fi fost ucis, dar se linişti curând supunându-şi ca în cazul acesta sălbatecii i-ar fi adus trupul sau.

Plin de bucurie, Farrow îşi înalta capul, gândindu-se ca mai puteau nădăjdui, deoarece fiul sau va încerca totul ca să-şi elibereze camarazii.

Într-adevăr, George îşi datora salvarea unei întâmplări şi nu mai puţin prezenţei sale de sprijin. Când Violet sărise în sus la auzul glasului tatălui sau, ea îi dăduse un ghiont puternic care-l făcuse sa cada peste crengile unei tufe din apropiere. Crengile acesteia care erau mlădioase şi subţirele, nu îi putuse susţine trupul.

Degeaba căuta el sa se agate de ceva, pământul aicea era cam inclinat şi umed şi-i aluneca de sub picioare, astfel ca tânărul se rostogoli tot mai jos şi se opri abia când fu lângă un palmier.

Necăjit şi bombănind, vru sa încerce sa se întoarcă, dar auzi foşnete şi trosnete ciudate în fata şi în jurul sau. Bănui mai mult decât văzu ca nişte făpturi negricioase se năpustiră asupra camarazilor săi, auzi zgomote de crengi rupte, gemete înăbuşite, înjurături, vroi sa pornească înainte, sa se arunce în lupta cu pistolul în mina, dar îşi zise îndată ca ar fi zadarnic.

Nu auzise nici un sunet de durere sau moarte, ceea ce însemna ca cei care atacaseră ţineau să-i prindă vii pe camarazi. Aşa fiind, rolul lui era sa rămână deoparte ca sa poată întreprindă mai târziu o încercare de eliberare sau sa aducă ajutor de pe submarin.

Se lipi de trunchiul palmierului şi îşi încorda auzul. Văzu apoi ivindu-se lumini de culori diferite, auzi cuvinte poruncitoare pe care nu le pricepu şi îşi dădu seama ca prizonierii erau duşi în insula.

Mai aşteptă un timp, apoi începu sa se târască cu băgare de seama până ajunse iar pe poteca unde fuseseră atacaţi tovarăşii săi. Pipăind în jurul sau simţi urmele luptei, pământul răscolit şi crengile rupte.

Se ridica repede şi alerga spre raza de lumina pe care o zărise înaintea lui. Ajunse şi el la luminiş chiar în clipa în care

căpitanul observase lipsa lui.

Pitit îndărătul unei tufe, George examina situaţia. Zării parii cu oameni legaţi de ei pe partea cealaltă a luminişului şi bănui imediat ca acolo urmau sa fie aduse la îndeplinire jertfe sângeroase.

Lăsă privirea să-i alunece pe marginea luminişului. Colibele se întindeau în semicerc până aproape de povârnişul muntelui; îşi zise ca ar avea o acoperire buna daca s-ar strecura spre parii aceia. Dar mai întâi trebuiau eliberaţi tovarăşii. Pentru moment asta nu era cu putinţă, deoarece erau ţinuţi de paznici.

Deodată băştinaşul uriaş păşi înainte şi dădu iar nişte porunci. Îi răspunseră nişte exclamaţii de bucurie, apoi începu o forfoteala însufleţită. Ca furnicile mişunau sălbatecii sulemeniţi şi înălţau alţi pari pe povârnişul muntelui vrăjit.

George ştia acum ca şi tovarăşii lui urmau sa fie jertfiţi acolo şi presupunerea sa fu întărită de doctor pe care-l auzi spunând:

— Dragă căpitane, vor să ne trimită pe lumea cealaltă după ce ne vor lega de stâlpi de colo. Oricât ar fi de interesant pentru mine să pot observa moravurile de pe insula aceasta, trebuie sa mărturisesc totuşi că-i e neplăcut când mă gândesc că ele voi fi făcute pe spinarea noastră. N-am putea da vreun semnal spre submarin?

— Dragă doctore, gândeşte-te că noi am scăpat din cele mai primejdioase situaţiuni, îi răspunse Farrow. De atâţia ani de zile de când suntem împreună, nu s-a întâmplat ca salvarea să nu vie în ultima clipă.

— Ei, căpitane – îl întrerupse doctorul – nu cunoşti dumneata proverbul: „urciorul nu merge de multe ori la apă”? E adevărat că întotdeauna am scăpat când ne aflam la ananghie, dar odată şi odată tot ni se poate înfunda. Nu s-ar putea spune despre mine că nu-s om întărit în lupta vieţii, însă acum am o presimţire care mă îngrijorează.

— Linişteşte-te, dragă doctore, caută să-l îmbărbăteze Farrow. George a izbutit să scape şi sunt încredinţat ca el va purta grijă de salvarea noastră.

Auzind cuvintele de laudă ale tatălui său. Tânărul simţi că îi creşte inima în piept de mândrie. Încet şi cu mare băgare de seamă se strecură pe dealuri printre tufe până când ajunse în luminiş, dindărătul unei colibe.

Acum îi era mai îndemână ce vroia să facă. Ţinându-se mereu în umbra colibelor de crengi, se târî în jurul luminişului şi ajunse neobservat la poalele muntelui vrăjit Spre marea lui bucurie găsi aici bolovani mari de stâncă, care se rostogoliseră de sus. Era o acoperire foarte bună, daca s-ar fi furişat până la stâlpi că să-i elibereze pe camarazi, tăindu-le funiile cu care erau legaţi.

Întreprinderea aceasta era primejdioasă şi ar fi fost de ajuns şi fie zărit de un sălbatec, ca tot planul său să dea preş. Singura salvare i-ar fi fost atunci sa descarce la repezeală toate gloanţele pe care le avea în revolver. Jean Brike, înştiinţat pe calea asta va purta el de grijă şi expedieze o bombă cu gaze pe insulă.

Văzu apoi cum camarazii săi erau târâţi pria luminiş şi legaţi de pari. Abia se dădură înapoi sălbatecii, că George se şi apropie de stâlpul de care era legat tatăl său. Pe dânsul vroia să-l elibereze mai întâi, apoi pe Petre Uriaşul, Kard şi după aceea pe ceilalţi.

ÎI cuprinse mirarea când sălbateci se retraseră până la cealaltă margine a luminişului unde rămaseră liniştiţi şi îşi aţintiră privirile spre vârful muntelui vrăjit. Se temea acum că vreun vrăjitor al tribului se va ivi în spatele sau.

Deodată, însă un vânt puternic suflă dinspre vârful muntelui în jos, trecând peste prizonieri şi sălbatici. Imediat aceştia izbucniră în strigăte de bucurie, iar căpetenia ridică o măciucă groasă. Probabil ca semn că ceremonia jertfei prizonierilor putea să înceapă.

George se simţi cuprins de spaimă. Oare va trebui să-i lase pe ai săi să se prăpădească acolo, fără să le poată veni în ajutor? El, care-i scăpase până acum din cele mai grozave primejdii, să nu poată face nimic de data aceasta?

Nu, cu nici un chip. Steaua lui norocoasă nu apusese încă, era încredinţat că va mai trăi încă mulţi ani alături de tatăl său şi de ceilalţi camarazi, cu care întâmpinase aventuri frumoase, vrednice de pizmuit.

Iarăşi se stârni o răbufneală de vânt dinspre creştetul muntelui; George se repezi înainte, smulse de la brâu granatele cu gaze şi le zvârli în sălbateci cari, la ivirea lui neaşteptată, se dădură puţin îndărăt.

Vântul le suflă gazele în fată; George văzu pe căpetenie şi alţi câţiva clătinându-se pe picioare şi după câteva clipe el se şi afla în spatele tatălui său, căruia îi taie legăturile.

Cum se văzu liber, căpitanul zvârli şi el granatele sale cu gaze în mijlocul sălbatecilor, care nu erau încă ameţiţi. La fel făcură Petre Uriaşul şi Kard, pe care George îi liberă îndată după tatăl său.

Aceştia ajutară apoi la tăierea legăturilor celorlalţi, care zvârliră şi ei îndată minunatele granate spre sălbatecii care mai erau încă pe picioare.

În câteva minute priveliştea se schimbase cu totul. Aproape toţi sălbatecii zăceau acum în nesimţire, iar foştii, lor prizonieri erau stăpâni pe situaţie.

Mişcătoare fu revederea dintre Violeta şi tatăl ei. De nedescris bucuria oamenilor lui Pago când doctorul le spuse că

se vor putea întoarce pe insula lor.

Camarazii trebuiră să aştepte o jumătate de ceas până să poată străbate luminişul. Cei mai mulţi sălbateci zăceau fără cunoştinţă la pământ, numai câţiva fugiseră la vreme în desişul ocrotitor.

Odată mai mult se constată eficacitatea minunatelor granate cu gaze pe care prinţul Indian Ghasna le pusese la dispoziţia echipajului „Dox"-ului.

Aceste arme nu erau ucigătoare, dar efectul lor era cât se poate de bun când era vorba să faci nevătămători oameni care constituiau o primejdie. Îi lăsau în nesimţire pentru un timp şi când se trezeau nu mai resimţeau decât o răutate trecătoare.

Încet şi cu băgare de seamă Farrow îşi călăuzi oamenii înapoi. Râse cu poftă când văzu ca fiecare luă câte o mască de pe chipurile celor ameţiţi. Doctorul le şoptise ceva înainte şi acum ochii îi străluceau de bucurie când luă jos masca hidoasă a căpeteniei.

Camarazii ajunseră nevătămaţi la ţărm, împreună cu cei eliberaţi. Brun apropia vasul şi toţi săriră pe punte. Abia când se îndepărtară de insulă putură spune că sunt liberi cu adevărat şi în deplină siguranţă.

Acum găsi şi Farrow răgaz să-l salute pe profesor. Care-l mulţumi din toată inima pentru că-l salvase. Pe urmă însă doctorul Bertram... Îl confisca pentru sine pe James Herford care se văzu silit să-i povestească din fir a păr fot ce pătimise pe insulă.

În cabina cu rarităţi a savantului medic, tatăl Violetei începu să-şi deşerte sacul.

De mic copil resimţise o pasiune nestăpânită pentru ştiinţele naturale şi în cursul vremii această pasiune se dezvoltase. Pornea în expediţii ori de câte ori avea prilejul şi se vâra în cele mai mari primejdii de dragul ştiinţei.

Într-un rând chiar nimerise în vestitele Insule Salomon şi canibalii care trăiesc acolo îl hărăziseră unui ospăţ de gală, urmând să fie fiert într-un cazan. O minune făcu să scape şi spaima prin care trecuse atunci îi albise părul. Se jurase să se lase de expediţii din acestea unde moartea pândeşte la fiece pas, dar nu-şi putuse ţine această hotărâre, căci ceva mai tare decât el îi îndemna să cerceteze mereu fără răgaz.

Aşa se făcuse că luase drept bune afirmaţiunile băştinaşului pe care-l salvase de la moartea prin foame în apropiere de Mount Horrible. Ce putea fi mai ispititor decât să cunoască un trib nou, cu obiceiuri ciudate şi pe de altă parte să descopere, poate, animale care nu există încă în nici un muzeu zoologic din lume!

— Pornise deci la drum şi după o călătorie lungă aproape să ajungă la destinaţie. Dar... se vede ca ghinionul îl păştea.

Profesorul se izbise de o stâncă cu barca sa şi aceasta se scufundase. Sălbatecii îi luară prizonier şi în noaptea asta, cu prilejul eclipsei de lună, urma să fie jertfit împreună cu ceilalţi.

Vreunii din strămoşii acestui trib trebuie să fi venit încoace din Africa, apoi probabil că naufragiase pe acolo un vapor, pe care se aflau băştinaşii din insulele Bismarck. Cele două rase se amestecară şi acelaşi lucru, se petrecuse cu moravurile lor.

James Herford îndurase multe şi trecuse la un pas de moarte.

Dar acum era iarăşi liber, mulţumită dragostei fiicei sale şi ajutorului neprecupeţit al vrednicilor marinari care nu trăiau decât pentru a veni în ajutorul semenilor lor care se aflau în nenorocire.

Sfârşitul volumului: **MUNTELE VRĂJIT**.

După ce profesoral şi fiica sa fura debarcaţi la Viti Levu, submarinul porni înapoi spre „Insula odihnei”, în drum se constată însă ca nu mai era apă de băut, ceea ce-l indemna pe căpitan sa acosteze la o insula. Dar aici îi aştepta o aventuri neobişnuiţi, care va fi descrisă în numărul viitor, intitulat:

RĂTĂCITORUL NOPŢII.

In Numărul următor:

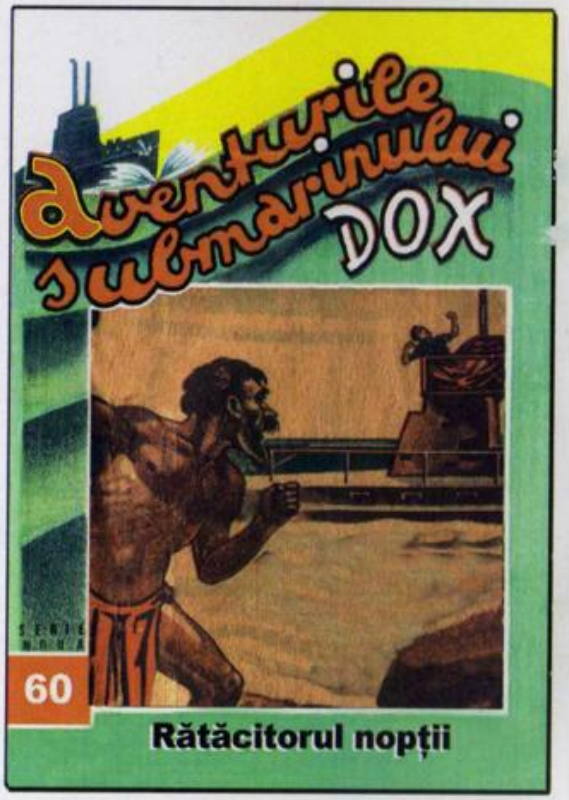

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro